

(atemporalitate) ceea ce duce mai departe la o tensiune internă neobișnuită care nu se rezolvă în sens tradițional. Dacă în *Preludiu* tensiunea însemna o poziția major — minor, dar și solo — tutti unde dinamica juca primul rol creind puternice explozii sonore ce conotează asocierea culorilor lui Tăculesc, în *Sinfonia* tensiunea se amplifică implicând migrații ale sunetului spre zone de frecvențe nedeterminate, vecine zgomotului, zone ce imprima muzicii pete incerte, adevărate mistere sonore ce ascundeau parcă o întreagă lume a viețuitoarelor (păsări, insecte, etc.) auzită global dintr-un punct mai îndepărtat; tensiunea pare că își găsește rezolvarea în *Postludiu*, aparent însă, deoarece întreaga parte este dominată de o tensiune internă, implozivă ce nu se rezolvă rămânând închisă, „înfundată” (timpanul și toba mare) ca o frământare interioară. Destinderea, înseninarea aparentă provin din reîntoarcerea sunetului la zonele de frecvențe determinate, pedala (isonul prelung) revelind liniștea așternută în urma dezlănțuirii forțelor contrare.

De remarcat că totul se petrece pe un fond static. Nimic nu se construiește, nimic nu se dezvoltă. Compozitorul se arată a fi un maestru al stăpînirii prăgurilor psihologice în articularea secțiunilor muzicale astfel încît interesul la audisie rămîne mereu proaspăt, mereu viu.

O altă caracteristică ce apropie muzica lui Corneliu Dan Georgescu de pictura lui Tăculesc este coexistența a două niveluri deosebit de importante în perceperea artei: cel al expresiei profunde tradus aici printr-un anumit tragism și cel al expresiei imediate ce capătă în cazul nostru aspecte ornamentale invocînd decorativul pictural. Există permanent o „pendulare” între cele două niveluri, dar și o întrepătrundere în sensul revărsării reversibile ceea ce creează o viziune originală asupra artei sonore. Mascarea „regulilor jocului” dintre niveluri implică situații muzicale neașteptate denotînd atît o stăpînire de excepție a meșteșugului componistic cît și o gîndire în profunzime a structurilor muzicii. Corneliu Dan Georgescu, cu această lucrare, demonstrează încă o dată că rămîne categoric un autor al adevăratelor performanțe artistice, un compozitor cu idei penetrante și novatoare.

Horia ȘURIANU

Ion Baci—Eliso Virsaladze —Adina Iurașcu

Prezența dirijorului Ion Baci la pupitrul Filarmonicii „George Enescu” vine să se integreze într-o continuitate firească: dirijorul ieșean conduce orchestra purtînd numele marelui Enescu, muzicianul de excepție îndruină primul colectiv artistic-muzical al țării, promotorul complex al muzicii genialului compozitor moldovean (să ne amintim de magistrala interpretare a *Oedipului* enescian la Festivalul Enescu) dirijează un program complex, dificil, în valoare dincolo de opțiunile repertoriale, o personalitate bine conturată și completă, pregnantă și incontestabilă.

Cantata „Suflet de țară” de Theodor Drăgulescu aparține acelor lucrări avînd caracter festiv, marcat

evident în titlu, purtînd semnul trecerii directe în muzică a expresivității neocolite, spuse direct și limpede. Lîmpede apare așadar că lucrarea este corespondent muzical, în linie dreaptă, al unei nobile atitudini de muzician patriot. Lucrul în sine nu ar fi însă suficient pe o scenă de concert — convingerea politică este dublată aici de incontestabilul meșteșug de a transpune în pagina cu portative conținutul de idei în așa fel încît substanța muzicală să servească pe deplin concepțiile și sentimentele autorului. Mai direct spus, piesa convinge pentru că este bine scrisă și — deloc de neglijat — convinge, bucurîndu-se de măiestrită interpretare a Adinei Iurașcu, de calitățile sale vocale remarcabile dublate de acea rar întîlnită forță de expresie venind să completeze nu numai o voce de aur, ci o vocație pentru arta interpretativă românească.

Concertul nr. 3 pentru pian și orchestră de Serghei Prokofiev s-a bucurat în concert de participarea remarcabilă a pianistei sovietice Eliso Virsaladze, prezentă cu foarte puțin timp înainte pe scenele bucureștene cu un ambițios program de recital. Dincolo de o remarcabilă pliere a interpretei după dimensiunile stilistice impuse de repertoriu, clar apare că aici, modalitatea interpretativă impusă publicului a fost pe deplin în acord cu subtilitățile scriiturii compozitorului rus. O execuție muzicală la o temperatură ridicată, nerv, aplomb, fantezie și ascuțită inteligență — acestea ar fi cîteva dintre calitățile pianistei, puse în evidență, în valoare, de o partitură (și de un acompaniament sprijinindu-se pe ele „prin definiție”.

Suita Daphnis și Chloé de Maurice Ravel este o piatră de încercare pentru orice orchestră, pentru orice dirijor. Bineînțeles, nu se pune aici problema corectitudinii execuției. Nu se poate ocoli însă afirmația că, dată fiind complexitatea scriiturii, o execuție perfectă rămîne la nivel de deziderat (interpretarea se plasează oarecum aici sub semnul statisticului, al apropierii pînă la o limită — ridicată în acest concert — de toate amănuntele partiturii). Important de observat este, de aceea, faptul că dirijorul Ion Baci impune orchestrei o dominantă, cred, apropiată de spiritul ravelian. Iar aceasta ar putea fi păstrarea unui ferm echilibru (ferm nu în înțeles de îngust, de „lipit” de rigoarea notației) între fantezia entuziastă, spiritul oarecum pronunțat descriptiv — în măsura în care descrierea, la Ravel, include multă culoare — și respectul pentru partitură, pentru interpretarea de autentic profesionalism, respingînd „de plano” concesile făcute de dragul parcurgerii savuroase, la repezeală, a unui „înselător”, din acest punct de vedere, text muzical.

Petre Sbârcea—Tiberiu Olah

Filarmonica ne oferă, în penultimul concert simfonic, adunate în aceeași seară, cîteva remarcabile înfăptuiri muzicale. Lucru întîmplat parcă pentru a ne face să regretăm întreruperea estivală, lucru avînd oarecum semnificații rezumative, aducînd, la încheiere de stagiune, în fața publicului, excelenți artiști instrumentiști români interpretînd capodopere